

Frist til den 1ste Juli næstkommende med Hensyn til Afgivelsen af denne Erklæring om Lilstud, hvorimod Loven jo som en Betingelse for Udførelsen af Baneanlægget fordrer, at Silkeborg-Herningbanen er afsjået Gierne inden den 1ste Januar. Den høitærede Indenrigsminister ønskede imidlertid allerede paa et tidligere Standpunkt at erholde Erklæring fra Amtsrådet, og uagtet dette i Begyndelsen var mest tilbøielig til at vente nogen Tid, maatte nærmest i Betragtning af, at en Forandring i den bestemte Linie mellem Herning og Skjern muligen var til at opnaa, saa blev dog Forlangendet paany stillet fra den høitærede Indenrigsminister og, saavidt mig bekjendt, endogsaa med den Tilsporing, at hvis Erklæringen om det lovbestemte Lilstud ikke snarest afgaves fra Amtsrådet, vilde Silkeborg-Herningbanen ikke blive kjøbt. Derved forekommer det mig, at den høitærede Regjering paa en Maade selv vilde have umuliggjort Anlægget af Banen, forsaavidt Amtsrådet havde holdt sig til den i Loven fastsatte Frist. Den ærede Minister var ved Lovens Behandling selv naturligtvis gaaet ind paa Indrømmelsen af denne Frist for Amtsrådet, og nu bagefter at sige, at man ikke vil kjøbe Silkeborg-Herningbanen og denne vil umuliggjøre Anlægget af Herning-Skjernbanen, hvis ikke Tilbudet om Bidrag afgives længe før Fristens Udløb, forekommer mig at være ligesom at lægge et Tryk paa Amtsrådet, og dette Tryk har maasse været lidt mindre heldigt. Anledningen til, at jeg har reist denne Forespørgsel, er en Bestemmelse i Landkommunalloven af 6te Juli 1867, som jeg ikke finder er ganske fyldestgjort ved den Maade, hvorpaa Amtsrådet i Ringkjøbing Amt har behandlet Sagen. Det er mig bekjendt, at — jeg tør sige de fleste — Amtsråd eller i ethvert Fald flere Amtsråd have i lignende Tilfælde handlet efter Bestemmelserne i Landkommunallovens § 48, 3die Stykke, der lyder saaledes: „Til almennyttige offentlige Indretninger og til personlige Understøttelser kan Amtsrådet for et Aar ad Gangen bevilge Bidrag af Amtsrepartitionsfondens, naar Beslutning derom er tagen i tvende paa hinanden følgende ordentlige Amtsrådsmøder af mindst tre Fjerdedele af de tilstedeværende Medlemmer, og Amtmanden hører til dette Flertal“. Jeg maa for min Del antage, at Bidrag til Fjernbaneanlæg absolut maa henses under „Bidrag til almennyttige offentlige Indretninger“. Vel vil der maasse indvendes, at der ved Behandlingen af Kommunalloven i 1867 ikke har været tænkt paa den Slags Udgifter, som der her er Tale om, nemlig Lilstud til Fjernbaneanlæg fra Amtsrepartitionsfondens Side. Det er vel muligt, men dengang var der, saavidt mig bekjendt, overhovedet slet ikke Tale om at give flige Lilstud til Fjernbaneanlæg, og da nu, som jeg allerede har nævnt, adskillige Amtsråd ved Behandlingen af lignende Spørgs-

maal have fundet, at Bidrag til Fjernbaneanlæg netop maatte høre ind under flige Formaal, som § 48, 3die Stykke nævner, har det for mig været et naturligt Ønske at høre den høitærede Ministers Mening om, hvorledes han betragter det af mig citerede Stykke i Kommunalloven. Jeg skal tilføje, at selv om Bestemmelsen i Kommunallovens § 48, 3die Stykke, er bleven fulgt af Ringkjøbing Amtsråd, vilde det i og for sig ikke have haft nogen overveiende stor Betydning med Hensyn til Anlægget af Banen, thi Minoriteten foreslog ganske vist et lidt lavere Lilstud, end der vedtoges af den efter min Formening utilstrækkelige Majoritet, men selv om Mindretallets Forslag var blevet vedtaget, vilde formodentlig desuagtet den i Fjernbaneloven fastsatte Sum være bleven bragt tilveie ad anden Veie, nemlig ved privat Lilstud fra flere af de mere interesserede Sognekommuner. Jeg kan for min Del ikke saaledes se Andet, end at, naar der er Tale om Bevilling af flige Bidrag, maatte Bestemmelsen derom tages i tvende ordentlige Møder og af mindst tre Fjerdedel af de tilstedeværende Medlemmer. Ingen af Delene er slet for Ringkjøbing Amtsråds Bedkommende. Ganske vist har Tiden ogsaa været saa kort, at der, i alt Fald indtil nu, ikke kunde være afholdt tvende ordentlige Amtsrådsmøder, men jeg kan heller ikke se, at Noget vilde være forspildt ved, om Sagen paany toges for til Behandling. Der er jo dog ikke i den Grad gjort forartede Anlæg, og jeg spier til, at jeg ingenlunde dermed vilde betragte Lovens Gjennemførelse eller Baneanlæggets Udførelse som standset eller flaaet ihjel. Jeg skal altsaa tillade mig at rette følgende Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister:

„Finder Indenrigsministeren, at Amtsrådene ved Spørgsmaal om Bevilling af Amtstilskud til Fjernbaneanlæg kunne overlade at anvende den Fremgangsmaade, der bestemmes ved Landkommunallovens § 48, 3die Stykke?“

Indenrigsministeren (Steel): Med Hensyn til de Bemærkninger, som det ærede Medlem, udenfor Forespørgselen, indledede sit Foredrag med, skal jeg bemærke, at det ikke forholder sig saaledes, at Regjeringen har erklæret sig uvil- lig til at kjøbe Silkeborgbanen, naar ikke Erklæring fra Ringkjøbing Amtsråd om, at det vilde tilveiebringe Lilstudet til Herning-Skjern Banens Bygning blev afgivet paa et tidligere Tidspunkt end forudsat i Loven af 16de Juni d. A. Sagen forholder sig derimod saaledes, at der dengang førtes Forhandling om Kjøbet af Silkeborg-Herning Banen, og Bedkommende erklærede ikke at ville sælge, naar Pandelen ikke kunde foregaa strax. Under disse Omstændigheder fandt jeg mig foranlediget til at underrette Ringkjøbing Amtsråd om, at det forholdt sig saaledes, og at det, hvis Amtsrådet vilde tilveiebringe nye Lilstud, derfor var ønskeligt, om det kunde ske paa en saadan